

Mâna mamei

Isaia 66.12: *Cum mângâie pe cineva mamă-sa, așa va voi mângâia Eu; da veți fi mângâiați în Ierusalim!*

Era mare zarvă și bucurie că se sfârșise războiul. În Vicov, într-un cătun ascuns în plaiurile Bucovinei, o mamă îndurerată aștepta să-și vadă feciorul venind acasă. Plecase la trupă pe front, să țină piept flancului nordic, după ce rușii luaseră cu japca teritoriile românești unite cu țara, Basarabia și Bucovina; apoi le alipiseră prin forță la Republica Ucraina.

Jale și groază peste tot, pe unde cizma rusească trecea și aducea sinistre imagini: foamete cumplită, deportări în Siberia, gropi comune și biserici rupte, distruse și contopite cu groaza celor care mai rămaseră în viață. De 4 ani sârmana mamă își aștepta băiatul să învieze, pășind pragul casei, sau măcar sa primească o veste bună din partea Comănduirii, sau Crucii Roșii, care anunțau acasă și bune și rele.

Iarna din 45 era mai nemiloasă, crivățul și foamea secera durere peste tot și sârmanii, care mai erau pe picioare, își așteptau sfârșitul, nădăjduind la mila Domnului. Sârmana mamă, văduvă, își pierduse soțul în primul război; amintirea lui mai fumega încă imagini trecute și nemiloase... Într-o zi de decembrie, pe un ger de crăpau pietrele, se opri la poartă un camion al Crucii Roșii, cu motorul pornit.

Sunt vești de pe front, căci s-a terminat prăpădul, își zise mama îndurerată și primi plicul sigilat din partea Comănduirii militare. Cu degetele tremurânde și înghețate de emoție rupse sigiliul și printre lacrimi citi textul de-o șchioapă cu cerneala proaspătă: feciorul trăiește și e în Spitalul Militar din București!

Doamne te-ai îndurat de mine! Și șuvoaie de lacrimi șiroiau peste obrajii brăzdați de necazuri, se scurgeau pe basmaua boțită și spălau mâinile firave care scăpăra scrisoarea pe omătul proaspăt din fața prispei... *feciorul trăiește, trebuie să-l văd căci Domnul mi-a ascultat plânsul...*

Îndată se puse pe picioare și hotărî plecarea la București. Trenuri erau puține și drumul lung, pe șinele înghețate de decembrie. Își încarcă pe grabă o bocceluță cu de-ale gurii, un desag ghemuit cu pesmeți și câteva turte scoase în

pripă de pe plită, câteva ouă și nuci și le vârâ în grabă, apoi se porni pe drumul necunoscut, spre Capitală. Trenul aburind pufăia alene, ca un moșneag obosit și oprea cu scârțâelii de scânteii la toate stațiile. Soldați cu câini mai făceau razii prin vagoane și zilele se scurgeau greu și nopțile înghețate n-aveau sfârșit. Încet, încet peste 3 zile și nopți nedormite se trezi la Gara de Nord, înțesată cu lume pestriță încă speriată de alarmele, care vuiiau mereu; târgoveți și călători se călcau în picioare și o lapoviță cu viscol se porni și matură peroanele; din vorbă în vorbă ajunse cu greu în fața Spitalului Militar, cu desaga ponosită la spinare și se plânse la intrare: *vreau să-mi văd feciorul și arată tremurând scrisoarea cu plicul Crucii Roșii.*

N-ai voie să-l vezi, e muribund, și-a pierdut mâinile și nu mai vede, i se răsti Căpitanul de gardă; nu primește pe nimeni, am ordin de la Comandant! Săraca mamă amuți la aceste vorbe nemiloase... Vin din Suceava de 3 zile cu trenul, arătați-mi băiatul, nu plec de-aici până nu-l văd, striga sărmana pe sfârșite. *Avem ordine de sus, și-i trânti ușa în față; vreau să-l văd, vreau să vorbesc cu Comandantul, nu ma lăsați să mor!* Se puse pe bocet și îngână o rugăciune suspinată, pe sfârșite.

După o vreme, se auziră voci de sus și apărură pe scări un Colonel, împănat cu decorații și epoleți pe umeri; se propti în fața mamei și tună ca un birjar: *Ce vrei? Zi repede ca n-am timp de pierdut, aici avem reguli și nu calcăm cuvântul;* la plansetele mamei se înmuie și sfârși, trăgându-se de mustață: *fie, vii după mine, dar nu scoți o vorbă, e pe moarte și avem ordine precise: de nu, pleci îndată la Suceava, căci nu mai stam Ia tocmeală!*

Porniră pe scările Iunecoase și apoi prin culoarele înțesate de paturi cu bolnavi, unii pe targă, alții istoviți înveliți în cearceafuri albe; muribunzii gemeau printre cârje, înghesuiți de lăzile cu ajutoare de la Crucea Roșie. Ajunseră într-un salon cu 5 paturi, o ușă glisantă se deschise și într-un colț i se arată un pat ascuns în amorteala luminii, care pâlâpâia prin geamurile năclăite de promoroacă și ger. Colonelul trase cearceaful ce înfășura patul și-un chip uscățiv privea lugubru în gol, spre tavanul salonului; *băiatul mamei, mi-am văzut visul cu ochii;* își zise în în gând, căci în spate, Colonelul și 2 gardieni o trăgeau de mânecă să se stăpânească.

Băiatul, pe-o margine de pat, privea încă în gol și nu știa ce-l așteaptă. Mama se aplecă peste capul patului și tremurând mângâie fruntea feciorului cu

palma muiată de lacrimi: *mămucă tu ești, e mâna ta, mamă*, țipă băiatul, parcă trezit din visare; se răsuci pe-o parte de parcă dorea să zboare, ca Lazăr în fața Domnului în Betania, dar picioarele moarte îl trăgeau în jos ca o povară și-l legau de pat în dureri de nespus; se prăbuși din zbor și căzu podidit de lacrimi. Colonelul și garda se inmuie și tot salonul se umplu de suspine și durere.

Mama se trase înapoi înăbușită în lacrimi și se depărtă grăbită spre ieșire și gardienii însoțiră pe rând pe mama îndurerată spre ușa din dos care dădea spre Calea Grivitei, la gară. Ce durere și suspin, ce alinare pe, : fruntea lui Lazăr, care printre ștergarele albe tresări sub palma mamei, dar căzu țintuit în pat cu aripile frânte. După câteva zile anunțară că băiatul plecase acasă „dus cu onaruri de gardienii spitalului, spre cimitirul armatei la Ghencea.

Ce mână blajină, înmuiată în lacrimi, i-a șters fruntea băiatului, ce tresăriri și suspine au pornit din pieptul lui... el a simțit adierea și mireasma mamei far[cuvinte. Aceiași mână l-a tras pe Lazăr din mormânt, l-a scăpat pe Daniel din gura leilor și i-a ținut neatinși: pe prietenii lui în cuptorul aprins. Aceiași mână m-a scos și pe mine din abisul și furtuna vieții, care m[ducea la pierzare, aceiași mână l-a tras pe Petru și l-a scos dintre valuri, l-a suflat pe lona din pânțelele uriaș, l-a uns cu tină pe orbul din Betania, și l-a creat pe Adam din țărâna pământului. E mână Domnului care încă stă întinsă și gata să arunce funia salvării, spre orice păcătos pierdut. Enoh mergea de mână cu Domnul și s-au suit la cer într-o zi..., aceeași mână, stă întinsă spre tine și așteaptă un răspuns, s-o apuci cu nădejde. Primește-o, și vei merge cu Domnul spre țara mult promisă, care duce în veșnicie!

(Istoriează auzită de la bătrânul Chelbea, din Vicov, Bucovina)